

ОТМИНАЛИ ДНИ:

1897 г.

Люси Херондейл беше на десет години, когато за пръв път видя момчето в гората.

Израснала в Лондон, Люси никога не си беше представяла място като Брослинд. Гората обграждаше имението Херондейл от всички страни, тъмнозелена през лятото, искрящо златна през есента, върховете на дърветата – приведени, като глави, доближени в предпазлив шепот. Килимът от мъх под краката бе толкова зелен и мек, че според баща ѝ нощем се превръщал във възглавница за феите, а белите звездички на цветята, които растяха единствено в скритото царство Идрис, ставаха гривни и пръстени за деликатните им ръце.

Джеймс, естествено, ѝ каза, че феите нямат възглавници, че спят под земята и крадат непослушни малки момиченца в съня им. Люси го настъпи по крака и татко ѝ я вдигна на ръце и я отнесе в къщата, преди да успее да избухне караница. Джеймс произлизаше от древния и благороден род Херондейл, но това не го спираше да издърпа плитките на по-малката си сестра, когато се налагаше.

Късно една нощ ярката луна събуди Люси. Лъчите струяха в стаята ѝ като мляко, рисувайки бели ивици от светлина върху леглото ѝ и по полирания дървен под.

Тя се измъкна от леглото, покатери се през прозореца и скочи леко в цветната леха отдолу. Беше лятна нощ и макар да беше само по нощница, не ѝ беше студено.

Покрайнините на гората, досами конюшните, където държаха конете си, сякаш излъчваха светлина. Тя се стрелна натам като мъничък призрак. Обутите ѝ в пантофи крака едва докосваха мъха, докато се плъзваше между дърветата.

В началото се развличаше, като плетеше венци от цветя и ги окичваше по клоните. След това започна да си играе на Снежанка, бягаща от ловеца. Втурваше се между оплетените дървета, а после се обръщаше драматично и ахваше, долепила ръка до челото си:

– Никога няма да *ме* убиеш. Защото във вените ми тече кралска кръв и един ден ще стана кралица и ще бъда два пъти по-могъща от доведената ми майка. И тогава аз ще отрежа нейната глава.

Възможно бе, помисли си по-късно, да не си спомня приказката за Снежанка съвсем точно.

Така или иначе, беше много приятно и сигурно се бе стрелнала между дърветата поне четири или пет пъти, когато осъзна, че се е изгубила. Вече не виждаше познатите очертания на имението Херондейл в далечината.

Завъртя се в кръг, обзета от паника. Гората вече не ѝ се струваше магическа. Вместо това дърветата се издигаха над нея като заплашителни призраци. Стори ѝ се, че долавя шепот на тайнствени гласове сред шумоленето на листата. Бяха придошли облаци и бяха скрили луната. Беше сама в мрака.

Люси беше храбра, ала беше едва на десет години. Изхлипа тихичко и затича натам, накъдето смяташе, че е къщата. Само че гората стана още по-мрачна, трънаците – още по-оплетени. Един закачи нощницата ѝ и съдра голяма дупка в плата. Люси се препъна...

И падна. Стори ѝ се като падането на Алиса в Страната на чудесата, макар да беше много по-кратко от него. Запремята се през глава и се удари в твърда земя.

Изскимтя тихо и седна. Намираше се на дъното на кръгла яма, която някой беше изкопал в земята. Стените ѝ бяха гладки и се издигаха на няколко стъпки над нея.

Опита се да зарови ръце в пръстта, която се издигаше от двете ѝ страни, и да се изкатери така, както би се покатирила по дърво. Ала пръстта беше твърде мека и се ронеше между пръстите ѝ. След като за пети път се изтърколи надолу, зърна нещо бяло да проблясва върху насрещната стена. Надявайки се, че е корен, по който би могла да се покатири, тя се втурна натам и посегна, за да го сграбчи...

От него се посипа пръст. Изобщо не беше корен, а бяла кост, и то не животинска...

– Недей да пициш – разнесе се глас над нея. – Това ще ги доведе.

Люси отметна глава назад и погледна нагоре. Над ръба на ямата се беше надвесило едно момче. По-голямо от брат ѝ... можеше да е дори на шестнайсет години. Имаше прелестно меланхолично лице и съвършено права черна коса, чиито крайчета докосваха яката на ризата му.

– Кого ще доведе?

Люси сложи ръце на хълбоците си.

– Феите – отвърна момчето. – Това е един от техните капани. Обикновено ги използват, за да ловят животни, но страшно ще се зарадват, ако вместо това открият малко момиче.

Люси ахна.

– Искаш да кажеш, че ще ме изядат?

Момчето се засмя.

– Малко вероятно. Но пък е напълно възможно да прислужваш на елфически благородници в Земята под хълма до края на живота си. Никога вече да не видиш семейството си.

Той размърда вежди многозначително.

– Не се опитвай да ме сплашиш – заяви Люси.

– Уверявам те, че говоря чистата истина – отвърна той. – Дори нечистата истина е под достойнството ми.

– И не ме вземай на подбив. Аз съм Люси Херондейл. Баща ми е Уил Херондейл и е страшно важен човек. Ако ме спасиш, ще бъдеш възнаграден.

– Херондейл? Ама и аз имам един късмет. – Той въздъхна и като дойде по-близо до ръба на ямата, протегна ръка надолу. Върху опакото на дясната му длан имаше белег... изглеждаше така, сякаш се беше изгорил. – Да те извадим от тук.

Люси стисна китката му с две ръце и той я издърпа с учудваща сила. Оказа се по-голям, отколкото ѝ се беше сторил, облечен официално в бяло и черно. Луната бе изплувала иззад облаците и на светлината ѝ Люси видя, че очите му имаха цвета на зеления мъх в гората.

– Благодаря ти – каза тя доста превзето и изтупа полепналата по нощницата ѝ пръст.

– Да вървим – меко каза той. – Не се страхувай. За какво да говорим? Харесваш ли историите?

– Обожавам ги – отвърна Люси. – Когато порасна, ще станa известна писателка.

– Звучи прекрасно.

В тона на момчето имаше нещо печално.

Двамата поеха по пътеките под дърветата. Той като че ли знаеше къде отива, сякаш отлично познаваше гората. Трябва да беше подменено от феите дете, помисли си Люси мъдро. Знаеше много за феите, но очевидно не беше един от тях: беше я предупредил, че феите крадат деца – нищо чудно именно това да се беше случило с него. Нямаше да го споме-не, за да не го накара да се почувства неловко; сигурно беше ужасно да си подменено от феите дете, отведено далече от семейството ти. Вместо това забърбори за принцесите от приказките и кои ѝ бяха любимите. Не беше минало сякаш почти никакво време, когато се озоваха обратно в градините на имението Херондейл.

– Предполагам, че тази принцеса може да се прибере в за-мъка оттук – каза той, като се поклони.

– О, да. – Люси погледна към прозореца на стаята си. – Как мислиш, дали ще открият, че ме е нямало?

Той се засмя и се обърна, за да си върви. Беше стигнал до портата, когато Люси го повика.

– Как е името ти? Аз ти казах моето. Какво е твоето?

Той се поколеба за миг. Беше бял и черен в нощта, като илюстрация от една от книгите ѝ. Поклони се дълбоко и из-искано, така както правели някога рицарите.

– Никога няма да ме убиеш – каза. – Защото във вените ми тече кралска кръв и един ден ще стана кралица и ще бъда два пъти по-могъща от доведената ми майка. И тогава аз ще отрежа нейната глава.

Люси ахна възмутено. Нима я беше подслушвал в гората, докато си играеше? Как смееше да ѝ се подиграва! Вдигна юмрук, за да го размаха срещу него, но той вече бе изчезнал в нощта, оставяйки единствено звука на смеха си след себе си.

Щяха да минат шест години, преди Люси да го види от-ново.

1

ПО-ДОБРИ АНГЕЛИ

*Сенките на нашите желания стоят между нас
и по-добрите ни ангели и така светлината им помръква.*

Чарлс Дикенс, „Барнаби Ръдж“

Джеймс Херондейл се биеше с демон, когато внезапно бе завлечен в Ада.

Не се случваше за пръв път, нямаше да бъде и за последен. Броени мигове преди това беше коленичил на ръба на един скосен покрив в центъра на Лондон, стиснал тънък метателен нож във всяка ръка, мислейки си колко отвратителна беше сметта, събираща се в града. Освен пръст, празни бутилки от джин и животински кости, във водосточната тръба досами лявото му коляно определено се беше заклешила мъртва птица.

Колко великолепен беше животът на един ловец на сенки. *Звучеше* добре, помисли си, докато се взираше в празната уличка под себе си: тясно пространство, заринато с боклуци, мътно осветено от лунния сърп в небето. Специална раса воини с ангелско потекло, надарени със сили, които им позволяваха да се бият с оръжия, направени от искрящ адамас, и да носят черните знаци на свещени руни върху телата си... руни, които ги правеха по-силни, по-бързи, по-смъртоносни от всеки обикновен човек; руни, които ги караха да горят ярко в мрака. Никой обаче не споменаваше неща като това да се озoves коленичил върху мъртва птица, докато чакаш появата на демон.

Силен вик проехтя в уличката. Джеймс прекрасно познаваше този глас – Матю Феърчайлд. Скочи от покрива, без да

се поколебае дори за миг. Матю Феърчайлд беше неговият парабатай – кръвен брат и партньор в битките. Джеймс бе дал обет да го защитава, не че това имаше значение: и без никакви обети би дал живота си за Матю.

В края на уличката, там, където тя завиваше зад редица къщи, зърна движение. Обърна се рязко в същия миг, в който един демон изникна от сенките с рев. Имаше набраздено сиво тяло, извита остра човка, пълна със зъби като куки, и подобни на лапи стъпала, от които стърчаха нащърбени нокти. Демон дюмас, мрачно си помисли Джеймс. Определено беше чел за демони дюмас в една от старите книги, които чичо Джем му беше дал. Бяха забележителни с нещо. Може би бяха изключително свирепи или пък необикновено опасни? Типично... месеци наред без помен от демонска активност, а ето че той и приятелите му се бяха натъкнали на един от най-опасните демони, които съществуваха.

И като стана дума... къде бяха приятелите му?

Демонът дюмас отново изрева и посегна към Джеймс, а от зейналата му паст се точеха зелени лиги.

Джеймс отметна ръка назад, готов да хвърли първия си нож. Очите на демона се впиха за миг в него. Черно-зелени, те искряха, пълни с омраза, която внезапно се превърна в нещо друго.

Нещо, подобно на разпознаване. Ала демоните – или поне по-нисшите демони – не разпознаваха хората. Те бяха свирепи животни, тласкани от неподправена алчност и омраза. Изненадан, Джеймс се поколеба и в същия миг земята под него се надигна. Разполагаше само с частица от секундата, в която да си помисли: *О, не, не сега*, преди светът да стане сив и безмълвен. Сградите наоколо се бяха превърнали в безформени сенки, небето бе черна пещера, раздирана от бели мълнии.

Дясната му ръка се склочи около ножа... не дръжката, а острието. Болката беше като шамар през лицето и го изтръгна от вцепенението. Светът се завърна с всичките си шумове и цветове. Едва успя да забележи, че демонът дюмас беше във въздуха, протегнал хищни нокти към него, когато вихрушка от възета изсвистя във въздуха, оплете се около крака на демона и го дръпна назад.

Томас, помисли си Джеймс и действително, невероятно

високият му приятел се беше появил зад демона, въоръжен със своите болеадорас*. Зад него бяха Кристофър, въоръжен с лък, и Матю, в чиято ръка грееше серафимска кама.

Демонът дюмас рухна на земята с рев в същия миг, в който ножовете на Джеймс полетяха. Единият се заби в гърлото, другият – в челото му. Очите му се обърнаха в орбитите, конвулсия разтърси тялото му и Джеймс внезапно си спомни какво беше чел за демоните дюмас.

– Матю... – започна в същия миг, в който създанието експлодира, обсипвайки Томас, Кристофър и Матю с дъжд от демонска кръв и изгорени парченца от нещо, което можеше да бъде описано единствено като слуз.

Мърлящи, спомни си Джеймс със закъснение. Демоните дюмас бяха извънредно мърлящи. Повечето демони изчезваха, когато ги убият. Не и демоните дюмас.

Те експлодираха.

– Как... какв...? – изпелтечи Кристофър, очевидно изгубил дар слово. Слуз се стичаше по заострения му нос и очилата със златни рамки. – Но как...?

– Искаш да кажеш как е възможно най-сетне да се натъкнем на последния демон в Лондон и той да се окаже най-отвратителният? – Джеймс се изненада колко нормално прозвуча гласът му: вече се отърсваше от шока на надзъртането в царството на сенките. Поне дрехите му бяха невредими: демонът като че ли се беше взривил към другата половина на уличката. – Не ни влиза в работата да питаме защо, Кристофър.

На Джеймс му се струваше, че приятелите му се взират възмутено в него. Томас направи физиономия, докато се бършеше с носна кърпичка, която беше наполовина изгорена и покрита с демонска кръв, така че не вършеше особена работа.

Серафимската кама на Матю започна да пращи. Серафимските остриета, изпълнени с енергията на ангели, нерядко бяха най-верните оръжия на ловците на сенки и най-добрата им защита против демони, но дори те можеше да бъдат удавени от твърде много демонска кръв.

– Същинско безобразие – заяви Матю, захвърляйки угас-

* Метателно оръжие, произхождащо от Южна Америка и представляващо няколко кожени ленти, завършващи с каменни топки. – Б. пр.

налото острие настрани. – Имаш ли представа колко похарчих за този елек?

– Някой да те е карал да ходиш на лов за демони, облечен като статист от „Колко е важно да бъдеш сериозен“*?

Джеймс му подхвърли чиста кърпичка. Докато го правеше, усети как го жегва болка в ръката. Върху дланта му имаше кървава резка, оставена от острието на ножа. Той я сви в юмрук, за да скрие раната от другарите си.

– Не мисля, че е облечен като статист – подхвърли Томас, който се бе заел да почисти Кристофър.

– Благодаря ти – каза Матю с лек поклон.

– Според мен е облечен като някой от главните герои – изрече Томас, като се ухили.

Томас имаше едно от най-добрите лица, които Джеймс бе виждал някога, и меки лешникови очи. Което не означаваше, че не му харесва да взема приятелите си на подбив.

Матю попи потъмнялата си руса коса с кърпичката на Джеймс.

– За пръв път от година насам попадаме на демон, докато патрулираме. Очевидно очаквах елекът ми да оцелее. Не е като вие да носите бойно облекло.

Вярно бе, че ловците на сенки обикновено ловуваха в бойно облекло, нещо като гъвкави доспехи, изработени от здрава, подобна на кожа черна материя, устойчива на демонска кръв, остриета и такива неща, ала липсата на постоянно демонско присъствие из улиците беше накарала всички да му поотпуснат малко края.

– Стига си ме четкал, Томас. – Кристофър размаха ръце като вятърна мелница. – Трябва да се върнем в „Дявола“ и да се изчистим там.

Останалите измърмориха одобрително. Докато си проправяха лепкав път към главната улица, Джеймс си мислеше, че Матю е прав. Баща му, Уил, нерядко му беше разказвал за патрулите, на които беше ходил заедно със своя парабатай Джем Карстерс (сега неговия чичо Джем), когато двамата се бяха били с демони почти всяка нощ.

Джеймс и останалите ловци на сенки все още добросъвестно патрулираха из улиците на Лондон, търсейки демо-

* Комедийна пиеса в три действия от Оскар Уайлд. – Б. пр.

ни, които биха могли да навредят на мунданите, ала през последните няколко години демонските нападения бяха станали съвсем редки. Това беше хубаво – естествено, че беше хубаво! – и все пак. Определено беше странно. В останалата част на света демонската активност беше нормална, така че какво правеше Лондон различен?

По улиците на града беше пълно с мундани, макар да беше късно. Никой не поглеждаше към групичката опърпани ловци на сенки, докато те вървяха по Флийт Стрийт; носеха руни, които ги скриваха от очите на всеки, който не беше надарен със Зрението.

Винаги бе толкова странно да си заобиколен от хора, които не те забелязват, помисли си Джеймс. На Флийт Стрийт се помещаваха офиси на вестници и съдилища, имаше безброй ярко осветени кръчми, пълни с вестникари и адвокати, и служители на съда, които седяха и пиеха чак до изгревслънце. Улица „Странд“ беше изсипала съдържанието на своите мюзикхолове и театри и групички добре облечени млади хора, весели и шумни, гонеха последните омнибуси.

Полицайте също обикаляха своите райони, а онези жители на Лондон, които имаха злощастие да нямат къщи, в които да се приберат, клечаха, мърморейки, около отдушниците на мазета, които изпращаха струи топъл въздух нагоре – дори през август нощите можеха да бъдат влажни и студени. Докато минаваха покрай подобна групичка скупчени фигури, една от тях вдигна глава и Джеймс зърна бледата кожа и искрящите очи на вампир.

Джеймс извърна поглед. Долноземците не му влизаха в работата, освен ако не нарушаваха законите на Клейва. Освен това беше уморен, въпреки руните за енергия: винаги го изтощаваше това да бъде завлечен в онзи друг свят на сивкава светлина и назъбени черни сенки: остатък, знаеше той, от магьосническата кръв на майка му.

Магьосниците бяха деца на човеци и демони; владееха магия, но не можеха да носят знаци, нито да използват адамас, прозрачния кристален метал, от който бяха изковани стилитата и серафимските оръжия. Те бяха едно от четирите разклонения на долноземците, заедно с вампирите, върколаците и феите. Майката на Джеймс, Теса Херондейл, беше такава магьосница, ала нейната майка бе не просто

човек, а ловец на сенки. Самата Теса някога бе притежавала способността да се превъплъщава и да приема очертанятията на когото си поиска, бил той жив или мъртъв: умение, което никой друг магьосник не притежаваше. Беше необикновена и в още едно отношение: магьосниците не можеха да имат деца. Теса беше изключение. Всички се бяха чудили какво ще означава това за Джеймс и сестра му Люси, първите внуци на демон и човешко същество в историята.

В продължение на много години изглеждаше така, сякаш този факт няма да означава нищо. И Джеймс, и Люси можеха да носят знаци и като че ли притежаваха способностите на който и да било ловец на сенки. И двамата можеха да виждат призраци (като бърбривата Джесамин, която обитаваше Института), но това не беше нещо необичайно за рода Херондейл. Като че ли щяха да се окажат благословено нормални, или поне толкова нормални, колкото би могъл да бъде един ловец на сенки. Дори Клейвът – върховният орган на всички ловци на сенки – като че ли беше забравил за тях.

А после, когато беше на тринайсет години, Джеймс за пръв път се бе озовал в царството на сенките. В един момент стоеше върху зелена трева, в следващия – върху опожарена земя. Също така опожарено небе бе надвиснало над него. Разкривени дървета стърчаха от земята като нащърбени нокти, посягащи към въздуха. Виждал бе подобни места в гравюрите на старите книги. Знаеше какво вижда: демонски свят. Адско измерение.

Броени мигове по-късно бе издърпан обратно на земята, ала оттогава животът му не бе същият. В продължение на години у него се бе спотаявал страхът, че всеки миг може отново да се озове в света на сенките. Сякаш някакво невидимо въже го свързваше със свят на демони и то всеки момент можеше да бъде опънато докрай, изтръгвайки го от познатото му обкръжение и пращайки го в един свят на огън и пепел.

През последните няколко години, с помощта на чичо си Джем, бе решил, че е успял да го овладее. Макар да бе траяло само няколко секунди, станалото тази нощ го беше разтърсило и той изпита облекчение, когато „Дяволската таверна“ изникна пред тях.

„Дяволът“ се намираще на Флийт Стрийт номер две, в съ-

седство с порядъчна на вид печатница. За разлика от печатницата, таверната беше скрита с магия, така че мунданите да не могат да я видят, нито да чуят глъчката от разюздания живот, която струеше от прозорците и отворените врати. Беше построена в стил фахверк от епохата на Тюдорите и единствено магия задържаше загниващите ѝ греди да не паднат. Зад бара Ърни, собственикът върколак, наливаше пиво: гостите бяха смесица от пиксите, вампири, върколаци и магьосници.

Обикновено ловците на сенки биха срещнали студен прием на подобно място, ала посетителите на „Дяволската таверна“ бяха свикнали с момчетата и сега ги поздравиха с приветстващи и насмешливи викове. Джеймс остана, за да поръча питиета на Поли, сервитьорката, докато останалите трима се отправиха към стаите си на горния етаж, ръсейки демонска кръв по стъпалата.

Поли беше върколак и беше взела момчетата под крилото си, когато преди три години Джеймс беше наел таванските стаи, търсейки убежище, където с приятелите му можеха да се оттеглят далече от зорките погледи на родителите си. Именно Поли бе започнала да ги нарича Веселите крадци, като Робин Худ и неговите момци. Джеймс подозираше, че той е Робин от Локсли, а Матю – Уил Скарлет. Томас определено беше Малкия Джон.

Поли се изкиска.

– Едва ви разпознах, когато се появихте, изпоцапани с каквото и да беше това.

– Демонска кръв – отвърна Джеймс, поемайки бутилка бяло вино.

Поли сбърчи нос и праметна няколко захабени кърпи за съдове през рамото му. След това му подаде още една, която той притисна към порязаната си ръка. Раната беше престанала да кърви, но все още туптеше от болка.

– Пусто опустяло.

– От цяла вечност никой не е виждал демони в Лондон – продължи Джеймс. – Възможно е да не реагирахме толкова бързо, колкото би трябвало.

– Бас държа, че прекалено ги е страх да си покажат носовете – подхвърли Поли дружелюбно, обръщайки се, за да налее чаша джин на Пикълс, келпито, което беше редовен посетител на таверната.

– Страх? – повтори Джеймс. – От какво може да ги е страх? Поли се сепна.

– О, нищо, нищо – отвърна и забърза към другия край на бара.

Намръщен, Джеймс се отпрати към горния етаж. Понякога долноземците бяха толкова загадъчни.

Скърцащите дървени стъпала го отведоха до дървена врата, върху която преди години някой беше издълбал думите: *Не е важно как умира човек, а как живее. С. Дж.*

Джеймс отвори вратата с рамо. Матю и Томас вече се бяха разположили около кръглата маса в средата на стаята с дървена ламперия. Няколко прозореца, чиито стъкла бяха станали неравни и издраскани от годините, гледаха към Флийт Стрийт, осветена от улични лампи, и Кралската съдебна палата от другата страна, чиито очертания се виждаха смътно в облачната нощ.

Стаята беше обичано и познато място, с изтъркани стени, износени мебели и нисък огън, горящ в огнището. На полицата над камината имаше мраморен бюст на Аполон с отдавна отчупен нос. Стените бяха отрупани с окултни книги, написани от мундански вълшебници: подобни неща не се допускаха в библиотеката на Института, ала Джеймс ги колекционираше. Беше запленил от идеята за хора, които не бяха родени в свят на магии и сенки и все пак копнееха за тях толкова силно, че се бяха научили как да надзъртат през вратите към него.

Томас и Матю се бяха изчистили от демонската кръв и си бяха облекли смачкани, но чисти дрехи; косите им, тази на Томас – светлокестенява, тази на Матю – тъмnozлатна, все още бяха влажни.

– Джеймс! – посрещна го Матю възторжено. Очите му блестяха подозрително; върху масата вече имаше преполовена бутилка бренди. – Да не би това, което виждам пред себе си, да е шише евтин алкохол?

Джеймс остави бутилката върху масата в същия миг, в който Кристофър се появи от малката спалня в далечния край на таванското помещение. Спалнята беше там, преди те да наемат мястото: вътре все още имаше легло, ала никой от Веселите ловци не я използваше за друго, освен за да се измият и да държат в нея оръжия и чисти дрехи.

– Джеймс. – Кристофър изглеждаше доволен. – Мислех, че си се прибрал вкъщи.

– Защо да се прибирам?

Джеймс се настани до Матю и хвърли кърпата за съдове от Поли върху масата.

– Нямам представа – отвърна Кристофър жизнерадостно. – Ала би могъл да го направиш. Хората непрекъснато вършат странни неща. Някога имахме готвачка, която отиде да напазарува и две седмици по-късно беше открита в „Риджънтс Парк“. Беше се хванала на работа в зоологическата градина.

Томас повдигна вежди. Джеймс и останалите от групичката никога не бяха сигурни дали да вярват напълно на историите на Кристофър. Не че беше лъжец, но на всичко, което не беше епруветки и мензури, той имаше склонността да отдава само частица от вниманието си.

Кристофър беше син на леля Сесили и чичо Гейбриъл. Притежаваше фината костна структура на родителите си, тъмна коса и очи с цвят на люляк. „Похабени за едно момче!“, казваше Сесили често с мъченическа въздишка. Кристофър би трябвало да бъде популярен сред момичетата, ала очилата с дебели стъкла, които носеше, скриваха по-голямата част от лицето му, а под ноктите на пръстите му винаги имаше барут. Повечето ловци на сенки гледаха на мунданските пистолети с подозрение или безразличие – поставянето на руни върху метала или куршумите не позволяваше на барута да се възпламени, а оръжия без руни бяха безсилни срещу демони. Кристофър обаче беше обсебен от идеята, че би могъл да приспособи огнестрелни оръжия за целите на нефилимите. Джеймс трябваше да признае, че мисълта да разположат топ върху покрива на Института звучи доста примамливо.

– Ръката ти – обади се Матю внезапно и като се приведе напред, прикова зелените си очи в Джеймс. – Какво се случи?

– Просто се порязах.

Джеймс разтвори ръка. Върху дланта му минаваше дълъг диагонален разрез.

Матю улови ръката му и сребърната гривна, която Джеймс носеше винаги, издрънча в бутилката с вино на масата.

– Трябваше да ми кажеш. – Матю бръкна в жилетката си за стилито. – Можех да се погрижа още на уличката.

– Забравих – каза Джеймс.

Томас, който прокарваше пръст по ръба на чашата си, без да пие, попита:

– Случило ли се е нещо?

Томас беше дразнещо прозорлив.

– Стана много бързо – отвърна Джеймс с неохота.

– Немалко неща, които са „много бързи“, са също така много лоши – подхвърли Матю, докато допираше върха на стилито до кожата на Джеймс. – Гилотините например се спускат много бързо. Когато експериментите на Кристофър експлодират, често експлодират много бързо.

– Очевидно не съм експлодирал, нито съм бил гилотиниран – изтъкна Джеймс. – Аз... озовах се в царството на сенките.

Матю вдигна рязко глава, макар ръката му да продължи да рисува сигурно целителното иратце. Джеймс почувства как болката в ръката му започва да отслабва.

– Мислех, че това спря – каза Матю. – Мислех, че Джем ти е помогнал.

– Действително ми помогна. Мина цяла година от последния път. – Джеймс поклати глава. – Предполагам, че би било прекалено да се надявам, че си е отишло завинаги.

– Не се ли случва обикновено когато си разстроен? – каза Томас. – Заради нападението на демона ли беше?

– Не – побърза да отговори Джеймс. – Не, не мога да си представя... не.

Беше очаквал битката едва ли не с нетърпение. Беше тягостно лято, първото от повече от десет години насам, което не беше прекарал заедно със семейството си в Идрис.

Идрис се намираще в Централна Европа. Обграден от всички страни с магически бариери, той бе недокосната земя, скрита от очите и изобретенията на мунданите: място без железопътни линии, фабрики и въглищен дим. Джеймс знаеше защо семейството му не можеше да отиде тази година, ала той си имаше свои причини да иска да бъде там, вместо в Лондон. Да патрулира из града, бе едно от малкото неща, които го отвличаха от мислите му.

– Демоните не притесняват нашето момче – подхвърли

Матю, докато довършваше целителната руна. Толкова близо до своя парабатай, Джеймс можеше да долови познатата миризма на сапуна му, примесена с алкохол. – Нещо друго ще да е било.

– В такъв случай трябва да говориш с чичо си, Джейми – каза Томас.

Джеймс поклати глава. Не искаше да притеснява чичо Джем за нещо, което сега му се струваше просто моментно примигване.

– Не беше нищо. Демонът ме изненада; стиснах острието, без да искам. Сигурен съм, че именно това е била причината.

– Превърна ли се в сянка? – попита Матю, докато прибираше стилито си.

Понякога, когато се окажеше издърпан в царството на сенките, Джеймс започваше да се замъглява по краищата пред очите на приятелите си. Случваше се дори да се превърне изцяло в тъмна сянка – с неговите очертания, но прозрачна и безплътна.

На няколко пъти – съвсем малко пъти – бе успявал да се превърне в сянка, за да премине през нещо плътно. Само че не искаше да говори за това.

Кристофър вдигна очи от тетрадката си.

– И като заговорихме за демони...

– Коего не правихме – изтъкна Матю.

– ... какъв вид беше този? – довърши Кристофър и захапа върха на писалката си. Той често записваше подробностите за експедициите им в търсене на демони. Твърдеше, че му помагало в проучванията. – Онзи, който експлодира, имам предвид.

– За разлика от другия, който не експлодира? – каза Джеймс.

Томас, който имаше страхотна памет за подробности, отговори:

– Беше дюмас, Кристофър. Странно, че беше тук; обикновено не се срещат в градовете.

– Запазих малко от кръвта му. – Кристофър измъкна отнякъде запушена с коркова тапа епруветка, пълна със зеленикава субстанция. – Предупреждавам ви да не пиете от нея.

– Уверявам те, че нямахме никакво намерение да го направим, откачалко такава.

По тялото на Матю пробяга тръпка.

– Достатъчно сме говорили за демонска кръв. Да вдигнем тост за това, че Томас си е у дома!

Томас опита да протестира, но Джеймс вдигна чаша и я чукна в тази на Матю. Кристофър се канеше да чукне епруветката си в чашата на Джеймс, но Матю му я конфискува, проклинайки под носа си, и му подаде чаша с вино.

Въпреки възраженията, Томас изглеждаше доволен. Когато навършиха осемнайсет години, повечето ловци на сенки отиваха на нещо като гранд тур, оставяйки родния си Институт за някой в чужбина; Томас се бе завърнал едва преди няколко седмици след девет месеца, прекарани в Мадрид. Целта на пътуването бе човек да опознае нови обичаи и да разшири мирогледа си. Томас определено се беше разширил, макар и най-вече във физическо отношение.

Макар да бе най-големият по години в групата, Томас открай време беше дребничък. Докато стояха на пристанището, за да посрещнат кораба му от Испания, и обхождаха множеството с погледи, Джеймс, Матю и Кристофър едва бяха успели да разпознаят приятеля си в мускулестия млад мъж, който слизаше по мостика. Сега Томас беше най-високият от четиримата, загорял от слънцето, сякаш беше израснал в някоя ферма, а не в Лондон. Можеше да се бие с тежка сабя само с една ръка, а в Испания беше овладял друго оръжие, болеадорас, изработено от здрави въжета и тежести, което въртеше над главата си. Матю често казваше, че е като да са приятели с дружелюбен великан.

– Когато приключите, имам новини. – Томас се облегна назад със стола си. – Нали знаете онова старо имение в Чезуик, което някога е принадлежало на дядо ми? Наричали го Къщата Лайтууд? Преди няколко години Клейвът го даде на леля ми Татяна, но тя никога не го е използвала... предпочита да живее в Идрис, в имението заедно с братовчедка ми, ъ...

– Гъртруд – услужливо довърши Кристофър.

– Грейс – каза Джеймс. – Името ѝ е Грейс.

Тя беше братовчедка и на Кристофър, макар Джеймс да знаеше, че двамата никога не се бяха срещали с нея.

– Да, Грейс – съгласи се Томас. – Леля Татяна открай време ги държи в невероятна изолация в Идрис, никакви посети-

тели и всичко останало, но очевидно е решила да се върне в Лондон и родителите ми направо са се шашнали.

Сърцето на Джеймс отекна бавно и силно в гърдите му.

– Грейс – започна и видя как Матю го стрелна с бърз кос поглед. – Грейс... се мести в Лондон?

– Изглежда, че Татяна иска да я въведе в обществото. – Томас изглеждаше озадачен. – Предполагам, че си се запознал с нея в Идрис? Къщата ви там не беше ли в съседство с имението Блекторн?

Джеймс кимна механично. Чувстваше тежестта на гривната около дясната си китка, макар да я носеше от толкова години, че обикновено изобщо не я усещаше.

– Обикновено я виждам всяко лято – отвърна. – Не и тази година.

Не и тази година. Не беше могъл да възрази на родителите си, когато му бяха казали, че тази година семейство Херондейл ще прекарат лятото в Лондон. Не бе могъл да спомене защо иска да се върне в Идрис. Та доколкото на тях им беше известно, той едва познаваше Грейс. Почти болестното състояние, ужасът, който го сграбчи при мисълта, че няма да я види още цяла година, не бе нещо, което би могъл да обясни.

Това бе тайна, която носеше със себе си, откакто беше на тринайсет години. В ума си виждаше високите порти, които се издигаха пред имението Блекторн, и собствените си ръце – детски ръце, без белези, които режеха упорито трънаците. Виждаше горе Голямата зала в имението и завесите, полюшващи се пред прозорците, чуваше музика. Виждаше Грейс в роклята ѝ с цвят на слонова кост.

Матю го наблюдаваше със замислени зелени очи, които вече не танцуваха. Матю, единствен от всички приятели на Джеймс, знаеше, че между него и Грейс Блекторн съществува връзка.

– Лондон направо е залят от новодошли – отбеляза Матю. – Семейство Карстерс скоро ще се присъединят към нас, нали?

Джеймс кимна.

– Люси направо е обезумяла от вълнение, че ще види Корделия.

Матю си сипа още вино.

– Не мога да ги виня, че селският живот в Девън им е дотегнал... как се казваше онази тяхна къща? Сайрънуърт Хол? Доколкото разбирам, ще пристигнат след ден-два...

Томас събори чашата си. Чашата на Джеймс и епруветката на Кристофър я последваха. Томас все още свикваше с това да заема толкова много място в света и понякога беше непохватен.

– Всички от семейство Карстерс пристигат, така ли?

– Без Елиас Карстерс – отвърна Матю. Елиас беше бащата на Корделия. – Но Корделия и разбира се...

Гласът му заглъхна многозначително.

– Проклятие – обади се Кристофър. – Алистър Карстерс. – Изглеждаше така, сякаш мъничко му се повдига. – Не си спомням грешно, нали? Той е ужасно неприятен.

– „Ужасно неприятен“ е доста мек начин да бъде описан – каза Джеймс. Томас забърсваше разлятото си питие. Джеймс го погледна загрижено. В училище Томас беше срамежливо дребно момче, а Алистър беше от онези, които тормозят по-слабите. – Можем да избягваме Алистър, Том. Няма причина да прекарваме време с него, а се съмнявам, че той изгаря от желание за нашата компания.

Томас изпръхтя, но не в отговор на казаното от Джеймс. Съдържанието на епруветката на Кристофър бе придобило ярък червеникавокафяв цвят и бе започнало да разяжда масата. И четиримата скочиха, хвърляйки се към кърпата за съдове на Поли. Томас лисна кана с вода към масата, при което здравата заля Кристофър и Матю се преви надве от смях.

– Я виж ти. – Кристофър извади кичур мокра коса от очите си. – Вярвам, че подейства, Том. Киселината беше неутрализирана.

Томас клатеше глава.

– Някой трябва да неутрализира теб, песоглавец такъв...

Матю се свлече, разтърсван от истеричен пристъп на смях.

Насред хаоса, Джеймс се чувстваше много далече от всичко това. В продължение на дълги години, в стотици тайни писма между Лондон и Идрис, двамата с Грейс се бяха заклевали един на друг, че някой ден ще бъдат заедно; че някой ден, когато пораснат, ще се оженят, независимо дали роди-

телите им са съгласни, или не, и ще заживеят заедно в Лондон. Открай време мечтаеха за това.

Защо тогава Грейс не му беше казала, че пристига?

* * *

– О, вижте! Роял Албърт Хол! – извика Корделия, притиснала нос до прозореца на каретата. Беше блестящ ден, ярка слънчева светлина се разливаше върху Лондон, карайки редиците искрящи бели къщи на Южен Кенсингтън да сияят като редица войници от слонова кост в скъп шахматен комплект. – Архитектурата в Лондон наистина е удивителна.

– Колко проникателно наблюдение – провлачи по-големият ѝ брат, Алистър, който демонстративно четеше книга в ъгъла на каретата, сякаш ясно искаше да се разбере, че не го е грижа дори да погледне през прозореца. – Сигурен съм, че никой досега не е коментирал сградите в Лондон.

Корделия го изгледа яростно, но той не вдигна очи. Не разбираше ли, че тя просто се опитва да повдигне духа на всички? Майка им, Сона, се облягаше изтощено на стената на каретата; под очите ѝ имаше виолетови сенки, обикновено сияйната ѝ мургава кожа имаше жълтеникав цвят. Корделия от седмици насам се тревожеше за нея, от деня, в който новината за баща им бе пристигнала в Девън от Идрис.

– Въпросът, Алистър, е, че сега ще живеем тук, а не идваме просто на гости. Ще се срещаме с хора, ще приемаме посетители, не е нужно да отсядаме в Института... макар че би ми било приятно да съм близо до Люси...

– И Джеймс – подхвърли Алистър, без да вдига глава от книгата си.

Корделия стисна зъби.

– Деца. – Майка им ги погледна укорително. Алистър придоби възмутено изражение. До деветнайсетия му рожден ден оставаше само един месец и поне в собствените си очи определено не беше дете. – Това е сериозно. Дошли сме в Лондон заради семейството ни.

Корделия размени един не толкова враждебен поглед с брат си. Знаеше, че той също се тревожи за Сона, макар че никога не би си го признал. Поне за милионен път се зачуди

колко ли знае за ситуацията с баща им. Сигурна бе, че е повече, отколкото тя, и че никога няма да говори с нея за това.

Сърцето ѝ подскочи от възмущение, когато каретата им спря пред „Корнуол Гардънс“ №102, една от редицата импозантни бели викториански къщи с номер, боядисан в строг черен цвят върху най-дясната колона. На стъпалата отпред, под портика, стояха няколко фигури. Корделия на часа разпозна Люси Херондейл, малко по-висока, отколкото последния път, когато я беше видяла. Светлокестенявата ѝ коса беше прибрана под шапката, жакетът и полата ѝ имаха същия светлосин цвят като очите ѝ.

С нея имаше още двама души. Единият беше майка ѝ, Теса Херондейл, прочутата (поне сред ловците на сенки) съпруга на Уил Херондейл, който оглавяваше Лондонския институт. Изглеждаше съвсем мъничко по-възрастна от дъщеря си. Теса беше безсмъртна, магьосница и превъплътителка и не остаряваше.

До Теса стоеше Джеймс.

Корделия си спомни как веднъж, когато беше малка, бе посегнала да погали един лебед в езерцето край къщата им. Лебедът се беше нахвърлил върху нея и я беше съборил на земята. В продължение на няколко минути бе останала да лежи в тревата, борейки се за въздух, ужасена, че никога няма да може отново да поеме кислород в дробовете си.

Вероятно не би било особено романтично да каже, че всеки път, когато види Джеймс Херондейл, се чувства така, сякаш е нападната от водна птица, но това беше самата истина.

Беше красив, толкова красив, че тя забравяше да диша, когато я погледнеше. Имаше необузdana, разчорлена черна коса, която изглеждаше така, сякаш бе мека на допир, а обрамчените му от дълги и тъмни ресници очи имаха цвѳта на мед или кехлибар. Седемнайсетгодишен, той вече не беше някогашното недодялано момче; сега бе прекрасен и съвършено завършен, като прекрасно архитектурно произведение.

– Ау!

Краката ѝ се удариха в земята и тя едва не се препъна. Незнайно как беше отворила вратата на каретата и стоеше на тротоара... е, всъщност се олюляваше, мъчейки се да се задържи на крака, които бяха изтръпнали от дългото седене.

Джеймс начаса се озова до нея, подкрепяйки я с ръка.

– Дейзи? Добре ли си?

Прякорът му за нея. Не беше забравил.

– Просто съм малко тровава. – Корделия се огледа унило наоколо. – Надявах се на по-изтънчено пристигане.

– Не се притеснявай. – Той се усмихна и сърцето ѝ се преобърна в гърдите. – Тротоарите в Южен Кенсингтън са направо свирепи. Самият аз неведнъж съм бил нападан от тях.

Измисли остроумен отговор – заповяда си тя. – *Кажми нещо находчиво.*

Ала Джеймс вече се беше извърнал, наклонил глава към Алистър. Корделия знаеше, че Джеймс и Алистър не се бяха харесвали в училище, но майка ѝ нямаше представа. Сона вярваше, че Алистър е бил страшно популярен.

– Виждам, че и ти си тук, Алистър. – Гласът на Джеймс беше странно равен. – Изглеждаш...

Погледът му се плъзна по ярката светлоруса коса на Алистър с известна доза учудване. Корделия го зачака да продължи, надявайки се, че ще каже *изглеждаш досущ като ряпа*, ала той не го стори.

– Изглеждаш добре.

Докато двете момчета се взираха мълчаливо едно в друго, Люси се втурна по стъпалата и обви ръце около Корделия.

– Толкова, *толкова* се радвам да те видя! – каза по онзи свой задъхан начин. За Люси всичко винаги беше толкова, *толкова*, било то красиво или вълнуващо, или ужасно. – Скъпа Корделия, как само ще се забавляваме...

– Люси, Корделия и семейството ѝ идват в Лондон, та двете да можете да тренирате заедно – обади се Теса с мекия си глас. – Очакват ви много работа и отговорности.

Корделия наведе поглед към обувките си. Теса беше много мила, повтаряйки историята, че семейство Карстерс идват в Лондон така набързо, за да могат Корделия и Люси да станат парабатаи, ала това не беше вярно.

– Е, със сигурност не сте забравили какво е да си на шестнайсет години, нали, госпожо Херондейл – подхвърли Сона. – Младите момичета обожават баловете и роклите. Аз определено ги обожавах, когато бях на техните години, а предполагам, че и с вас е било така.

Корделия знаеше, че това изобщо не е вярно за майка ѝ, но не каза нищо. Веждите на Теса подскочиха.

– Действително си спомням как веднъж посетих едно вампирско веселие. И нещо като парти в дома на Бенедикт Лайтууд, преди той да хване демонска шарка и да се превърне в червей, разбира се...

– Мамо!

Люси беше скандализирана.

– Е, той действително се е превърнал в червей – обади се Джеймс. – Всъщност по-скоро в свирепа, гигантска змия. Това определено беше един от най-интересните часове по история.

Пристигането на фургоните с вещите на семейство Карстерс спести на Теса необходимостта от всякакви по-нататъшни коментари. Няколко едри мъже скочиха от един от фургоните и се заловиха да отметнат брезента, който покриваше най-различните мебели, завързани здраво вътре.

Един от мъжете помогна на Риса, прислужницата на Сона и тяхна готвачка, да слезе от първия фургон. Риса беше работила за семейство Джаханшах, когато Сона беше младо момиче, и оттогава беше с нея. Тя беше мунданка, надарена със Зрението, поради което бе ценна спътница за един ловец на сенки. Риса говореше единствено персийски; Корделия се зачуди дали мъжете във фургона се бяха опитали да я заприказват. Риса отлично разбираше английски, но предпочиташе да си мълчи.

– Моля ви, благодарете на Сесили Лайтууд от мое име, за дето ни услуги с прислужниците си – тъкмо казваше майката на Корделия на Теса.

– О, разбира се! Ще идват всеки вторник и четвъртък, за да се погрижат за тежката работа, докато не си наемете прислуга – отвърна Теса.

„Тежката работа“ бе всичко, което не можеха да очакват от Риса (която готвеше, пазаруваше и помагаше на Сона и Корделия с дрехите им) да върши – като търкане на подовете или грижата за конете. Идеята, че семейство Карстерс възнамеряват скоро да наемат своя собствена прислуга, бе още една учтива измислица, знаеше Корделия. Когато си тръгнаха от Девън, Сона бе освободила всички прислужни-

ци освен Риса, тъй като се опитваха да пестят, доколкото им е възможно, докато Елиас Карстерс очакваше процеса си.

Масивен предмет върху един от фургоните привлече вниманието на Корделия.

– Мамо! – възкликна тя. – Взела си пианото?

Майка ѝ сви рамене.

– Обичам в къщата да има музика. – Тя махна властно към работниците. – Корделия, това тук ще бъде мръсно и шумно. Защо двете с Люси не се поразходите из квартала? Алистър, ти остани и ми помогни да се оправя с прислугата.

Корделия беше във възторг от възможността да прекара известно време насаме с Люси, докато Алистър изглеждаше разкъсан между недоволство, че трябва да остане с майка им, и надутост, че му доверяват отговорностите на мъжа в къщата.

Теса Херондейл придоби развеселено изражение.

– Джеймс, отиди с момичетата. Какво ще кажете за Кенсингтън Гардънс? Паркът не е далече, а денят е прекрасен.

– Кенсингтън Гардънс действително ми се струва безопасно място – заяви Джеймс важно.

Люси направи физиономия и улови Корделия за ръка.

– Да вървим тогава – каза тя и я издърпа по стъпалата.

Джеймс с широките си крачки бързо ги настигна.

– Не е нужно да бягаш, Люси. Мама няма да те накара да се върнеш, за да вкараш пианото в къщата.

Корделия го стрелна с кос поглед. Вятърът разрошваше черната му коса. Дори косата на майка му не беше толкова тъмна; нейната имаше червени и златни отсенки. Косата на Джеймс бе като разлято мастило.

Той ѝ се усмихна непринудено, сякаш не я беше хванал да го зяпа. Но разбира се, несъмнено бе свикнал да го зяпат, когато се намираше сред други ловци на сенки. Не само заради външния му вид, но и по други причини.

Люси стисна ръката ѝ.

– Толкова се радвам, че си тук. Никога не съм вярвала, че ще се случи.

– Защо не? – каза Джеймс. – Законът изисква да се обучавате заедно, преди да станете парабатаи, освен това татко обожава Дейзи, а именно той създава правилата...

– Баща ти обожава всички Карстерсъровци – изтъкна

Корделия. – Не съм сигурна, че заслугата е моя. Възможно е да харесва дори Алистър.

– Според мен е успял да убеди сам себе си, че Алистър притежава скрита дълбочина – отвърна Джеймс.

– Подвижните пясъци също притежават скрита дълбочина – каза Корделия.

Джеймс се разсмя.

– Достатъчно. – Люси се пресегна и плесна Джеймс по рамото с облечената си в ръкавица ръка. – Дейзи е моя приятелка, а ти я монополизираш. Защо не отидеш някъде другаде?

Вървяха по „Куинс Гейт“ към „Кенсингтън Роуд“, заобиколени от грохота на омнибуси. Корделия си представи как Джеймс потъва в множеството, където несъмнено щеше да намери нещо много по-интересно за правене или пък щеше да бъде отвлечен от някоя красива и богата наследница, която начаса щеше да се влюби в него. В Лондон се случваха подобни неща.

– Ще вървя на десет крачки след вас, като носител на шлейф – предложи Джеймс. – Трябва обаче да ви държа под око, защото мама ще ме убие и ще пропусна бала утре, и тогава Матю ще ме убие, и ще бъда двойно мъртъв.

Корделия се усмихна, ала Джеймс вече изоставаше назад, както беше обещал. Тръгна след тях, давайки възможност на момичетата да си побъбрят; Корделия се опита да скрие разочарованието си от неговото отсъствие. Та нали сега живееше в Лондон и да се вижда с Джеймс вече нямаше да е истинска рядкост, а както се надяваше, част от ежедневието ѝ.

Тя хвърли поглед към него; вече беше извадил книга и четеше, както си вървеше, подсвирквайки тихичко.

– За какъв бал говореше? – попита, обръщайки се към Люси.

Те минаха под черната порта от ковано желязо на парка „Кенсингтън“ и се озоваха под сянката на гъсти листа. Обществената градина беше пълна с бавачки, които бутаха бебешки колички, и млади двойки, разхождащи се под дърветата. Две момиченца плетяха венци от маргаритки, а момче в моряшко костюмче тичаше, като търкаляше обръч и пишеше от смях. То изтича до един висок мъж, който го вдигна и го разлюля във въздуха със смях. Корделия стисна очи за

миг, мислейки си за собствения си баща и начина, по който я подхвърляше във въздуха и я улавяше, когато беше съвсем мъничка, карайки я да се залива от смях.

– За бала утре вечер – отвърна Люси, преплитайки ръка с тази на Корделия. – Даваме го, за да ви приветстваме с добре дошли в Лондон. Всички от Анклава ще дойдат, ще танцуваме, а мама ще има възможност да се изфука с новата бална зала. Аз пък ще имам възможност да се изфукам с теб.

Корделия усети как по гърба ѝ пробягва студена тръпка – наполовина вълнение, наполовина страх. Анклавът беше официалното наименование на лондонските ловци на сенки: всеки град имаше Анклав, който се подчиняваше на местния си Институт, както и на върховната власт на Клейва и консула. Знаеше, че е глупаво, ала усети, че настръхва от притеснение при мисълта за толкова много хора. В живота, който беше водила със семейството си – постоянно на път, освен когато бяха в Сайрънуърт в Девън, – нямаше никакви тълпи.

И все пак именно това трябваше да стори... именно заради това бяха дошли в Лондон. Корделия си помисли за майка си.

Не беше бал, каза си. А първата схватка в една война.

Тя понижи глас.

– Всички ли ще... всички ли знаят за баща ми?

– О, не. Много малко хора са чули каквото и да било, а тези, които са, не говорят за това. – Люси я погледна замислено. – Дали би искала... ако ми кажеш какво е станало, кълна се, че няма да го издам на никого, нито дори на Джеймс.

Гърдите на Корделия се свиха от болка, както ставаше винаги когато си помислеше за баща си. И все пак трябваше да каже на Люси, щеше да се наложи да каже и на други. Не би могла да помогне на баща си, освен ако не беше напълно откровена по отношение на онова, което искаше.

– Преди около месец баща ми отиде в Идрис – започна тя. – Всичко беше адски секретно, но до самата граница на Идрис било открито леговище на демони кравяд.

– Сериозно? Те са ужасни, нали? Човекоядци?

Корделия кимна.

– Били изстребили почти цяла глутница върколаци. Възщност именно вълците донесли новината в Аликанте. Консу-

лът събрал отряд от нефилими и повикал баща ми заради познанията му върху по-редките демони. Заедно с двама от долноземците, той помогнал да съставят план за експедиция, целяща да избие кравядите.

– Звучи вълнуващо – каза Люси. – И колко прекрасно да работи заедно с долноземците по този начин.

– Би трябвало да бъде. – Корделия хвърли поглед през рамо; Джеймс бе далече назад, все така потънал в книгата си. Невъзможно бе да ги чуе. – Експедицията се объркала. Кравядите ги нямало... а нефилимите навлезли в земи, които един вампирски клан смятал за свои. Последвала битка... тежка битка.

Люси пребледня.

– В името на Ангела. Някой загинал ли е?

– Неколцина нефилими били ранени. Вампирите решили, че ловците на сенки са се съюзили с върколаците, за да ги нападнат. Получила се ужасна бъркотия, нещо, което би могло да развали Съглашението.

Люси изглеждаше ужасена. Не че Корделия можеше да я вини. Съглашението беше мирно споразумение между ловците на сенки и долноземците, което помагаше за опазването на реда. Развалянето му би довело до кръвопролития и хаос.

– Клейвът започна да разследва – продължи Корделия. – Както си му е редът. Мислехме, че баща ми ще е просто свидетел, ала вместо това беше арестуван. Обвиняват го за това, че експедицията се е объркала. Само че вината не беше негова. Не би могъл да знае... – Тя затвори очи. – Мисълта, че е разочаровал Клейва толкова жестоко, едва не го уби. Ще трябва да живее с вината до края на дните си. Ала никой от нас не е очаквал, че Клейвът ще прекрати разследването и ще го арестува. – Ръцете ѝ трепереха. – Изпрати ми една бележка, ала нищо след това: забраниха му. Държат го под домашен арест в Аликанте до започването на процеса срещу него.

– *Процес?* – повтори Люси. – Само срещу него? Но нали и други са отговаряли за експедицията?

– *Имало е* други, но се опитват да превърнат баща ми в изкупителна жертва. Стоварват цялата вина върху него. Майка ми искаше да отиде в Идрис, за да се види с него, но

той забрани. Каза, че вместо това трябва да дойдем в Лондон... че ако го признаят за виновен, срамът върху семейството ни ще бъде огромен и че трябва да действаме бързо, за да го предотвратим.

– Това би било ужасно несправедливо! – Очите на Люси припламнаха. – Всички знаят, че работата на ловците на сенки е опасна. Несъмнено разпитът на баща ти ще докаже, че е направил най-доброто, което е могъл.

– Може би – отвърна Корделия ниско. – Само че се нуждаят от някого, когото да обвинят... а той е прав, ние нямаме много приятели сред ловците на сенки. Непрекъснато се местехме, защото баба* боледуваше, никога не се задържахме задълго на едно и също място. Париж, Бомбай, Мароко...

– Винаги съм мислила, че това е страшно вълнуващо.

– Опитвахме се да намерим климат, който да е подходящ за здравето му, но сега майка ми смята, че имаме твърде малко съюзници. Ето защо сме тук, в Лондон. Надява се бързо да успеем да си създадем приятелства, та ако баща ми бъде осъден на затвор, да имаме някой, който да бъде до нас и да ни защитава.

– Какво ще кажеш за чичо Джем? – предложи Люси. – Той ти е братовчед. А Мълчаливите братя се радват на уважението на Клейва.

Чичо ѝ Джем беше Джеймс Карстерс, известен на повечето нефилими като брат Закарая. Мълчаливите братя бяха лекари и летописци на нефилимите: неми, дълголетни и могъщи, те обитаваха Града на тишината – подземен мавзолей, в който можеше да се влезе от хиляди места по целия свят.

За Корделия най-странното у тях бе това, че (също като Железните сестри, които изработваха оръжия и стилита от адамас) те избираха да бъдат такива: някога Джем бе обикновен ловец на сенки, парабатай на бащата на Люси, Уил. Когато бе станал Мълчалив брат, могъщи руни му бяха отнели гласа и завинаги бяха затворили очите му. Мълчаливите братя не остаряваха физически, но освен това нямаха деца, съпруги или домове. Струваше ѝ се толкова самотен живот. Корделия действително беше виждала брат Закарая – Джем – при различни важни случаи, но нямаше чувството,

* Татко (перс.). – Б. пр.

че го познава така, както го познаваха Джеймс и Люси. Баща ѝ никога не се бе чувствал комфортно в присъствието на Мълчаливите братя и цял живот бе правил всичко по силите си да попречи на Джем да посети семейството им.

Само ако Елиас беше мислил различно, сега Джем можеше да бъде техен съюзник. Ала така, както стояха нещата, Корделия нямаше представа как да се обърне към него.

– Баща ти няма да бъде признат за виновен. – Люси стисна ръката ѝ. – Ще говоря с родителите ми...

– Не, Люси. – Корделия поклати глава. – Всички знаят колко са близки семействата ни. Ще решат, че майка ти и баща ти не могат да бъдат безпристрастни. – Тя изпусна дъха си. – Сама ще се обърне към консула. Директно. Тя може и да не осъзнава, че се опитват да потулят скандала с долноземците, като обвинят баща ми. По-лесно е да посочиш някого с пръст, отколкото да признаеш, че всички допускат грешки.

Люси кимна.

– Лея Шарлот е толкова мила, не мога да си представя, че ще откаже да помогне.

Лея Шарлот беше Шарлот Феърчайлд, първата жена, избрана за консул. Освен това беше майка на Матю, парабатая на Джеймс, и отдавнашна приятелка на семейство Херондейл.

Консултът притежаваше огромна власт и когато за пръв път научи за задържането на баща си, Корделия незабавно си беше помислила за Шарлот. Само че консултът не можеше да прави каквото си поиска, обяснила бе Сона. В Клейва имаше различни групи, влиятелни фракции, които я притискаха да направи това или онова, и тя не можеше да рискува да си навлече гнева им. Да се обърнат към консула, само още повече би влошило нещата за семейството им.

Тайно в себе си Корделия смяташе, че майка ѝ греши – не беше ли именно това властта, способността да рискуваш да си навлечеш гнева на някои хора? Каква полза от това да си жена консул, ако пак трябва да се стараеш да угодиш на другите? Майка ѝ беше прекалено предпазлива, прекалено страхлива. Според Сона единственият възможен изход от положението бе Корделия да се омъжи за някой влиятелен мъж: някой, който би могъл да спаси семейното им име, ако Елиас бъде изпратен в затвора.

Това обаче Корделия нямаше да спомене пред Люси. Нямаше намерение да го споменава пред когото и да било. Самата тя едва бе в състояние да понесе мисълта за това: нямаше нищо против да се омъжи, само че трябваше да бъде за правилния човек и по любов. Нямаше да бъде като част от сделка, която да намали срама на семейството им, при положение че баща им не бе сторил нищо лошо. Щеше да разреши този проблем с находчивост и храброст... не като се продаде в женитба.

– Знам, че сега нещата са просто ужасни – каза Люси и Корделия почувства, че се бе разсеяла за миг, – но съм сигурна, че скоро всичко ще свърши и баща ти ще се прибере при вас. А междувременно ти ще бъдеш в Лондон и можеш да се обучаваш заедно с мен и... О! – Люси издърпа ръката си от тази на Корделия и бръкна в ръчната си чанта. – Замалко да забравя. Имам още една част от „Красивата Корделия“ за теб.

Корделия се усмихна и се опита да пропъди ситуацията с баща си от мислите си. „Красивата Корделия“ беше роман, който Люси бе започнала да пише, когато беше на дванайсет години. Целта му бе да повдигне духа на Корделия по време на един дълъг престой в Швейцария. В него се разказваше за приключенията на млада жена, на име Корделия, съкрушително прелестна за всеки, който я видеше, и красив мъж, който я обожаваше, лорд Хоук. За съжаление, двамата бяха разделени, когато красивата Корделия бе отвлечена от пирати, и оттогава тя се опитваше да се върне при него, ала пътешествието ѝ се усложняваше от толкова много приключения, както и толкова много привлекателни мъже, които винаги се влюбваха в нея и искаха да се оженият за нея, че Корделия им бе изгубила бройката.

Всеки месец неизменно Люси ѝ изпращаше по една нова глава и Корделия се сгушваше с разказа за романтичните приключения на литературната си двойница и за известно време потъваше в света на фантазиите.

– Прекрасно – каза и взе изписаните страници. – Нямам търпение да видя дали Корделия ще избяга от злия крал на бандитите!

– Е, оказва се, че кралят на бандитите не е напълно зъл. Виждаш ли, той е най-малкият син на един дук, който от-

край време... извинявай – довърши Люси смирено, зърнала гневния поглед на Корделия. – Забравих колко мразиш да ти разкажат историята, преди да си я прочела.

– Така е. – Корделия я перна по ръката с навития на руло ръкопис. – Но ти благодаря, миличка, ще го прочета веднага щом имам свободна минутка. – Тя хвърли поглед през рамо. – Дали не... искам да кажа... и на мен ми се иска да си поприказваме насаме, но дали не сме ужасно груби, като караме брат ти да върви след нас?

– Ни най-малко – увери я Люси. – Погледни го само. Напълно е погълнат от книгата си.

И действително беше така. Макар да изглеждаше потънал в онова, което четеше, Джеймс все пак избягваше задаващите се насреща му минавачи, изпречилите се на пътя камъни или паднали клони, а веднъж дори и момченце с обръч в ръка, при това го правеше със завидно изящество. Корделия подозираше, че ако тя опита нещо подобно, ще се блъсне в някое дърво.

– Такава щастливка си – каза Корделия, все така загледа на през рамо в Джеймс.

– Защо пък да съм щастливка? – попита Люси, като я гледаше с широко отворени очи.

Докато тези на Джеймс имаха цвета на кехлибар, очите на Люси бяха бледосини, няколко отсенки по-бледи от тези на баща ѝ.

Корделия побърза да се обърне към нея.

– О, защото... – *Защото всеки ден прекарваш време с Джеймс.* Съмняваше се, че Люси гледа на това като на някаква привилегия; никой не го правеше, когато ставаше дума за собственото му семейство. – Той е толкова добър голям брат. Ако помоля Алистър да върви на десетина крачки след мен в парка, няма да се отлепи от мен нито за миг просто за да ме подразни.

– Ха! – възкликна Люси. – Естествено, обожавам Джейми, но откакто се влюби, е станал ужасен.

Спокойно би могла да пусне бомба върху главата на Корделия. Всичко около нея сякаш се пръсна на парчета.

– Откакто какво?

– Влюби се – повтори Люси с изражението на човек, който с удоволствие споделя интересна клюка. – О, не иска да

ми каже в кого, разбира се, защото си е Джеймс и никога не ни казва каквото и да било. Само че татко му постави диагноза и твърди, че определено е любов.

– Звучи така, сякаш е охтика.

В главата на Корделия цареше смут. Джеймс – влюбен? В кого?

– Е, то мъничко прилича, нали? Стана един такъв блед и меланхоличен и сезира унесено през прозорците като Кийтс.

– Нима Кийтс се е взирал унесено през прозорците?

Понякога беше трудно да следваш нишката на мисълта на Люси.

Люси продължи, без да обръща внимание на въпроса дали най-видният романтичен поет на Англия се бе взирал унесено през прозорците, или не.

– Не иска да каже каквото и да било на никого, освен на Матю, а когато става дума за тайните на Джеймс, Матю мълчи като гроб. Тази сутрин обаче случайно ги чух, когато си говореха...

– Случайно? – Корделия повдигна вежди.

– Възможно е да се бях скрила под масата – отвърна Люси с достойнство. – Но то беше само защото си изгубих обичата и я търсех.

Корделия потисна усмивката си.

– Продължавай.

– Определено е влюбен, а Матю смята, че се държи като глупак. Тя е момиче, което не живее в Лондон, но скоро ще пристигне за продължителен престой тук. Матю не я одобрява... – Люси млъкна рязко и стисна китката на Корделия. – О!

– Ау! Люси!

– Прелестна млада дама, която скоро ще пристигне в Лондон! О, ама че съм глупава! Толкова е ясно за кого става дума!

– Така ли? – попита Корделия.

Наближаваха прословутото езеро Лонг Уотър и тя виждаше светлината на слънцето, блещукаща по повърхността на водата.

– Става дума за теб – ахна Люси. – О, колко прекрасно! Представи си само, ако се ожените! Можем наистина да бъдем сестри!

– Люси! – Корделия понижи глас до шепот. – Нямаме никакво доказателство, че става дума за мен.

– Е, би бил луд да не е влюбен в теб – заяви Люси. – Ти си ужасно красива и точно както Матю каза, току-що пристигна в Лондон за продължителен престой. Коя друга би могло да бъде? Анклавът не е толкова голям. Не, несъмнено става дума за теб.

– Не знам...

Очите на Люси се разшириха.

– Да не би да е, защото не го обичаш? Е, не може да се очаква да го обичаш, все още не. Искам да кажа, познаваш го цял живот, така че едва ли ти се струва особено впечатляващ, но съм сигурна, че би могла да свикнеш с лицето му. Той не хърка, нито си прави груби шеги. Наистина, изобщо не е лош – добави Люси безпристрастно. – Просто си помисли за това, става ли? Изтанцувай един танц с него утре. Имаш рокля, нали? Трябва да си облечена в прелестна рокля, ако искаме да бъде наистина зашеметен от теб.

– Имам рокля – побърза да я увери Корделия, макар да знаеше, че далеч не е прелестна.

– След като го зашеметиш веднъж – продължи Люси, – той ще ти направи предложение. Тогава ще решим дали да приемеш и ако го направиш, дали ще имате дълъг годеж. Така би било по-добре, защото ще можем да завършим парабатайското си обучение.

– Люси, зави ми се свят от теб!

Корделия хвърли разтревожен поглед през рамо. Ами ако Джеймс беше чул за какво си говорят? Не, не изглеждаше така: все още вървеше назад, потънал в четене.

Измамна надежда се надигна в гърдите ѝ и за миг тя си позволи да си представи как се сгодява за Джеймс, как я приемат в семейството на Люси. Люси, която сега бе нейна сестра в очите на закона, с букет цветя на сватбата ѝ. Възклицанията на приятелите им (несъмнено щяха да имат приятели): *Каква свършена двойка сте само...*

Внезапно се намръщи.

– Защо Матю не ме одобрява? – попита, а после се прокашля. – Искам да кажа, ако са говорили за мен, но съм сигурна, че не са.

Люси махна нехайно с ръка.

– Не мислеше, че въпросното момиче го е грижа за Джеймс. Но както вече установихме, би могла да се влюбиш в него доста лесно, стига само да положиш малко усилие. Матю е много закрилнически настроен към Джеймс, но няма защо да се страхуваш от него. Той може и да не харесва много хора, но е наистина мил с онези, които харесва.

Мислите на Корделия се насочиха към Матю, парабатая на Джеймс. Матю почти не се откъсваше от Джеймс, откакто двамата бяха учили заедно в Идрис, и тя го беше срещала на няколко събития в обществото. Той сякаш беше изтъкан от златна коса и усмивки, но Корделия предполагаше, че под котарака се крие лъв – ако Джеймс бъдеше наранен, котаракът щеше да се превърне в лъв.

Само че тя никога нямаше да нарани Джеймс. Обичаше го. Цял живот го беше обичала.

И утре щеше да има възможност да му го каже. Не се съмняваше, че това щеше да ѝ вдъхне увереността, необходима, за да се обърне към консула и да изложи молбата на семейството си за снизхождение, може би дори с Джеймс до себе си.

Корделия вирна брадичка. Да, след утрешния бал животът ѝ щеше да бъде съвсем различен.